

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΣΝΙΤΣΕΛ

Η ΑΓΟΝΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΕΞΑΝΥΧΤΑ!... Όσο, κάθισα ακόμα μπρός στο γραφείο μου, χωρίς να έχω τη δύναμη να σηκωθώ και να πάω να πλυνθώ... Έκείνα που είδα κι' εκείνα που άκουσα απόψε κι' Ξεσπασαν άνο-κίτοι, μου φανέρωσαν ένα κόσμο τόσο τρομερό και μυστηριώδη. Προσφιότερο όμως είχε να σάς αφηγηθώ τη θλιβερή αυτή ιστορία από την αρχή.

Θα ήταν η ώρα έννητά το βράδυ, όταν ήρθαν να με ειδοποιήσουν ότι ήταν ανάγκη να πάω άμεσα να ζητάξω μια γυναίκα που της άνοιξε το κεφάλι ο γιος της κι' ένα σιδερένιο όργανο. Η γυναίκα αυτή καθότανε στη διπλανή γειτονιά, στο τελευταίο πάτωμα μιας ξεχωριστής πολυκατοικίας... Ξαναβλέπω τώρα το δωμάτιό της: μια μικρή και δραστηριότητα, επαγγελματική φτωχικά. Και Ξαναβλέπω και τη δυστοχιμένη τη γυναίκα, ξεπλωμένη στο κρεβάτι της, κίτρινη σαν το λεμόνι και με κλειστά μάτια, στεφανωμένα από μαύρους κλώνους. Μια γειτόνισσα της είχε δώσει πρόχειρα το κεφάλι με μια πετσέτα. Από τα αίματα όμως που κοκκινίζουν τον περσέφωλο και τα σεντόνια, κατάλαβα ότι η πληγή θα ήταν βαθεία...

Σε μια γωνιά του δωματίου καθότανε σ' ένα χαμηλό σκαμνί ο γιος της, ο μπροστινός! Δίπλα του στεκόνοσαν δύο άλλοι νεώτεροι του σπιτιού που παρακολουθούσαν προσεκτικά κάθε κίνησή του. Τον έπιτρούσανε, περιμένοντας νύχθη ή ασπνιμία να τον παραλάβει... Τού έριξα ένα βλέμμα γεμάτο τρόμο και άρδη. Προσπαθούσα να ξεχωρίσω στα μάτια του, στην Ξφραση του προσώπου του κάποια τμήρη, κάποια μεταμείλια για το έγγαμιο που Ξεκανε. Μά ή γμερονομία του χλωμού εκίνου πάλιμαρισού ήταν τόσο αίνωματική, ώστε δεν μπόρεσα να ξεχωρίσω σ' αυτήν κανένα ανθρώπινο αίσθημα. Θα ήθελα πολύ να τον πληρώσω και να τον ρωτήσω γιατί σήκωσε το χέρι του και χιτίστηκε τόσο βαρεί τη μητέρα του. Θα ήθελα πολύ να μάντεψω το μυστικό της σωτηνής ψυχής του... Μα δεν είχα καρδιά για χάσιμο. Ξπρωτε να φροντίσω πιο μπροστά για τη μητέρα του.

Η πληγή της δεν ήταν τόσο επικίνδυνη, όσο φαντάσθηκαν στην αρχή ή γυνακιοίτες του σπιτιού. Το τραύμα ήταν επιπόλιο. Το έπινα να το έδεσα. Και παρηγορήσα τη φτωχή γυναίκα όσο μπόρεσα... «Ω! ποτέ δεν θα ξεχάσω την άγνια που ξεφραρίστηρα στα μάτια της όταν είδε να κινούνται δύο αστυφάλειες και να παίρνουν το γιό της, που δεν δοκίμασε να φέρη την παραμικρή αντίσταση... Η μητέρα άπλωσε τα χέρια της κι' Ξεκανε ν' ανασπρωθή από το κρεβάτι, σαν να ήθελε να πηδάει του παιδιού της, να το αγκαλιάσει ίσο; και να το φιλήσει... Την συγκράτησα όμως για να μη χειροτερέμη ή κατάσταση της από τη συγκίνηση. Στο μεταξύ, ο γιος της Ξέφυγε χαμφορτωσμένος, χωρίς να χωρίση το κεφάλι του να ριξη μια τελευταία ματιά στη μητέρα του...

Σε λίγο Ξφρυα κι' εγώ αναστατωμένος από το θέαμα που είδα, άφου ίσοσχέθηα στη μητέρα ότι θα πήγαινα την άλλη μέρα το πρωί να την Ξεαναδώ...

Ένω κατέβαινα τη σκάλα, είδα μερικές γυνακιοίτες να συζητούν για το δράμα. Κεντοστέθηρα για να άκουσω τί λένε.

— «Α! τον ναζάρκο! Ξέλεγε ή μια άκ' αυτές. Πώς βάσταξε ή καρδιά του και σήκωσε το χέρι του να χιτίση τη μητέρα του! Λίγο Ξέλεγε να την άφηρη στον τόπο, τη δυστοχιμένη!...»

— «Η γυναίκα εδύ μαρτύρησε στα χέρια μου! Ξέλεγε μια άλλη. Δεν είδε μια καλή μέρα από τον προκείμενο γιό της!... Την έδεσε να Ξενοστέθη και να δίνη τα χορημάτα της να τα πάρη στις ταβέρνες. Και όταν δεν Ξέλεγε λετά να πού δώση, την Ξεπαζε στο ξέλω...»

— «Κι' εκείνη ή κατήμηνη—συμπλήρωσε μια τρίτη γυνακιοίλα—δούλεκε από το πρωί ως το βράδυ, για ναχη λετά για τον άκαματιό τη γιό της. Τον άναστέσε τόσο πολύ! Γινότανε δυοία κι' αυτόν... Κι' Ξέφυγε για το εχαραστικό την Ξεδερνε και την Ξεριζε κάθε μέρα. «Όσοι, σήμερα, της άνοιξε, ο παλιάνθρωπος, το κεφάλι μ' ένα σιδερό!... «Αχ! το Θεό να τόβρη ο κακούργος!»

Δεν μπόρεσα ν' άκουσω περισσότερα... Κατέβηρα τη σκάλα και τραθήξα από το σπίτι μου, περιλωτος και συλλογισμένος ύστερ' από την τραγωδία που είδα να παίζεται μπροστά μου...

***

Προτού όμως περάσει πολλή ώρα, ήρθαν και πάλι να με ειδο-

ποιήσουν από το σπίτι ότι ή μητέρα Ξητούσε να με δει.

— Μήπως Ξνε χειρότερα; ρώτησα.

— «Όχι, μου άποκοιήθηκαν. Ξέλε να σάς πη κάτι. Είλε, λίτε, μεγάλη ανάγκη...»

Η γυναίκα Ξεκήνη μου Ξεχε γίνει τόσο συμπληθητική, ώστε δεν μπόρεσα να της άρηθώ τη χείρη που μου Ξητούσε. Και πήγα να τη δω στο κρεβάτι του πόνου.

— «Έ! πώς είμαστε τώρα; την ρώτηρα χαμογελώντας, για να της δώσω θάρρος.

— Καλύτερα, πατρί μου, καλύτερα! μου άποκοιήθηκε με άβυσμική φωνή. Σας εχαραστικό πολύ... Θα ήθελα να σάς πω κάτι ιδιαιτερώς... μονάχα σε σάς—συνεπλήρωσε ψιχνώντας μια ματιά σε μια γειτόνισσα που της παραπετόταν.

Έκείνη κατάλαβε και άπεκρίθη δραστηρικά, άναστενάζοντας και κοκκινώντας μελαγχολικά το κεφάλι της.

— Με συγκοιήτε, πατρί μου, που σάς έβαλα σε κόπο—Ξεκοιήθησε όταν μείνασε μόνοι—μια ήταν ανάγκη να σάς πω κάτι... κάτι που μου βαρύνει την καρδιά...

— Πείτε μου τί θέλετε;...

— Πρέπει να φροντίσετε ν' άποκωλασθή ή ο γιος μου! Έσείς θα Ξεχετε έββατα τα μέσα...»

Την χιτίξα με μάτια όρθάνοχη από κατάληξη.

— Να, Ξνε ανάγκη να τον βιάσετε άσ' τη φυλακή, συνέχισε ή μητέρα μ' Ξεσπρω...

— Πηγάζετε, ησυχάζετε! της είπα, φοβισμένος από την παραχη της. Μη κάνετε Ξτσι, γιατί θα γίνεται χειρότερα... Το τραύμα σας θέλε ησυχία...

— Ξδεν μπορώ να ησυχάσω άν δεν δω το παιδί μου Ξξω από τη φυλακή, άν δεν βεβαιώσω ότι δεν πρόκειται να πώθη τίποτα... Γιατί πρέπει να Ξερετε ότι ο γιος μου Ξνε άθωος... πώς μονάχα εγώ φταίω για ό,τι συνέβη...»

— Έσείς;

— Να, εγώ... Πρέπει να σάς διηγηθώ όλη αυτή την ιστορία, για να πεσθήτε κι' Ξερετε ότι ο γιος μου Ξνε άθωος... Μάθετε, λοιπόν, ότι δεν Ξεκανα το παιδί μου από νόμιμο γάμο... «Ο πατέρας του μ' Ξγκατέλειψε τρεις μήνες πριν γίνει μητέρα... Και άν Ξη άκόμα το παιδί αυτό, το χωράει στην τύχη... Τη νύχτα που γεννήθηκε, Ξήθηρα να το σκετώσω!... Μη με κοιτάτε Ξτσι, πατρί μου... Την άλλη Ξηνα σάς λέω! Ξηουιν τότε μόνη στον κόσμο, έρημη και άπεκλιμένη... Η άγνια για το μέλλον του παιδιού μου, που θύλωσε το μυαλό... Ξεπάσα λοιπόν το μωρό μου με μαξιλάρια και σεντόνια... Νόμιμα ότι θα πέθανε από ασφυξία... Ξστερα, άποκοιήθηκα βαθεί, χωρίς να το καταλάβω... Την άλλη μέρα το πρωί, όταν Ξβγαλα τα μαξιλάρια και τα σεντόνια, είδα ότι το παιδί μου Ξοφσε ακόμα!...»

Η δυστοχιμένη γυναίκα Ξέλασε... «Όσο για μένα, με Ξεχε πάσει τέτοια συγκίνηση, ώστε δεν μπόρεσα να πω τίποτα.

—...Το παιδί μου με χιτίταξε κατάματα και θυγορούσε—συνέχισε ή μητέρα.—Και Ξεφραμά άρχισα να τρέφο άπό φόβο μπεδός στο μωρό μου, που Ξεχε Ξωή μιάς μονάχα μέρας... Ομιάμαι καλά ότι ένδ το έδλεπα, τρέμοντας από τήφεις και άγνια, Ξεκανα τη σέμη!...»

«Μήπως το παιδί μου κατάλαβε τί πήγα να κάνω και με κατηγορεί σιτή τη στιγμή; Μήπως θα θυμάται άργότερα, σ' όλη του τη Ξωή, από ένα σκεπτικό ένστικτο ότι ή μητέρα του δοκίμασε να το πνίξη την πρώτη νύχτα που γεννήθηκε;...»

«Σγά-σγά το παιδί μου μεγάλωσε. Και γώ είχα πάντοτε την έντύπωση ότι διάβαζε στα μάτια του ένα παρατόνο και μια έπιπληξη. Όταν μου χιτίδετε να τα χεράκια του το πρόσωπό μου, σκεφτόνοιν:

«Θέλει να με γρατσινώσει, να με πνίξη, να μ' Ξεκνιήθη!...»

»Κάθε φορα που άνοιγε το στόμα του, φοβόνοιν μίντος μου πει ότι τα Ξέρει και τα θυμάται όλη... Ποιά λόγια μποροίν να Ξεφραόνοιν πά μωρτόρια και την άγνια, που δοκίμασα στα εικασα αυτά χρόνια;... Άργότερα όταν ο γιος μου μεγάλωσε, όταν μπόρεσε να πώση δουλειά, το μίος που διάβαζε στα μάτια του για μένα Ξνε πο Ξοηρο. Ένω εγώ γνάωνον θηρα για το χιτήρι του—θέλοντας να Ξξέλωθώ για το παιδί μου άμάρτημα—Ξεκίνοσε μου χακομλούσε, και μ' Ξεβριζε, και μ' Ξεδερνε χωρίς λόγο... Ξσως όπω ο ίδιος να μη Ξέφερε γιατί μ' άναπαθούσε τόσο πολύ, γιατί δεν έννοιατε χαμιά άγάπη για μένα, γιατί δεν μπόρεσε να μου πη και λό λόγο... Έγώ όμως Ξέξερα ότι ή άναπαθεία του για μένα φώλη-

— Μου δίνετε το λόγο σας ότι θα προσπαθήσετε να σώσετε τον γιό μου;

ασε στην ψυχή του από κείνη την τρομερή νύχτα... Και όσο έ-
κείνος με κακομεταχειριζότανε, τόσο πιο πολύ τον αγαπούσα... Και
άν ο γυιός μου ήταν κακός και μοχθηρός, εγώ πάλι έφταγα γ'
αυτό... Και ό κόσμος, που δεν ήξερε το έγκλημά μου, δεν μπορού-
σε να καταλάβη γιατί αγαπούσα τόσο πολύ τον άνάξιο γυιό μου,
γιατί έφταγα ξύλο από αυτόν χωρίς να παραπονειώ ποτέ...

«Και τώρα που μάθατε το μυστικό μου, καταλαβαίνετε γιατί έ-
πιμένα τόσο ν' άθωοθή ό γυιός μου... Δεν φταίει αυτός άν ζόν-
ταφε σήμερα να με σκοτώσει... Μιά σκοτεινή δύναμη τον έκανε να
σηκώσει το χέρι του πάνω μου... Υποσχεθήτε μου λοιπόν ότι θα
πάτε να βρείτε τους δικαστές για να τους πείτε όλα όσα άκούσατε
από το στόμα μου... Πρέπει να μου δώσετε αυτήν την υπόσχεση για
να μπορέσω να πεθάνω ειρηνωμένη...»

—Τι είναι αυτά που λέτε!...
—Ναι, θα πεθάνω... Τό καταλαβαίνω... Δεν θα μπορέσω να
βαστάσω σ' αυτή τη συγκίνηση... Μου δίνετε το λόγο σας ότι θα
προσαλλάξοτε να σώσετε το γυιό μου;

—Ναι! φρόνιμα για να περιηροήσω τη δυστυχισμένη τη γυ-
ναίκα.

—Σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά...

Στις έντεκα ακριβώς πεθάνε η δύστυχη μητέρα. Και κανείς δεν
μπορεί να μου βγάλει από το γυιό την ίδια, ότι πεθάνε επειδή τ ο
θ έ λ η σ ε, επειδή της ήταν αδύνατο να ζήσει ύστερ' από τον τε-
λευταίο πόνο που δοκίμασε...

Έγώ μονάχα ξέχω το μυστικό της... Μά δεν ξέρω
τι πρέπει να κάνω... Να το γανερώσω στους δικα-
στές; Ποιός όμως θα πιστέψη ότι ό γυιός αυτός
φάνηκε τόσο σκληρός στη μητέρα του, επειδή έκανε
άκαμιασ κάποτε να τον πνίξη; Ποιός θα πιστέψη
ότι είναι δυνατόν να θυμάται ένα μορφή μιάς μέρας;
'Αλλ' είναι αυτό αληθινό; Εάν ό χαρακτήρ του άν-
θρώπου μορφώνεται πραγματικά από τα πρώτα θαλά-
σισθήματα που θα δοκιμάσει όταν άνοίξει τα μάτα
του στο φως τής μέρας;...

Ποιός θα μπορεί να δώσει μιά απάντηση σ' αυτό
τό ερώτημα;

Ποιός μπορεί ν' άποκριθή κατηγορηματικά ότι ό
μυροκτόνος αυτός δεν ήταν κακογυιός, αλλά ένα θύ-
μα της συγχευιαίας παραφροσύνης τής μητέρας του;

Ποιός, Θεέ μου, ποιός;...
ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΣΝΙΤΣΕΛ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ο ύ π ά λ λ η λ ο ς.—Έπερασε, κ. προσιτάμενε,
ένας χρόνος από τότε που με προσλάβατε στην έπι-
στολεία σας. Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, να μου άφ-
ξήσετε το μισθό από τον άλλο μήνα—άπως μου έπο-
σχεθήκατε άλλωστε.

Ο π ρ ο ι σ τ ά μ ε ν ο ς.—Θιμάμα καλά, φίλε
μου, ότι σας ύποσχεθήκα αΐξηση, σε περίπτωση που
δεν θα μου δάνατε άφορητή διαγραφείας.

Ο ύ π ά λ λ η λ ο ς.—Κα σέ τι σάς διαφερόσθη, παρα-
καλώ;

Ο π ρ ο ι σ τ ά μ ε ν ο ς.—'Αμ, άφού, μου ζητάς αΐξηση!

***

Μεταξύ φιλενάδων ;
—Γιατί γράφεις επ ρ ο σ ο π ι κ η έ πάνω στο γράμμα που
στέλνετε στον κ. Χ;
—Γιατί θέλω... να τό άνοίξη ή γυναίκα του!

***

Μεταξύ φίλων ;
—Κωστή, έχω άνάγκη από λίγα λεττά ;
—Πάλι καλά, άγαπητέ μου! Γιατί έχω έχω άνάγκη από πολλά
λεττά!

***

Στό σχολείο ;
Ο δάσκαλος παραδίδει 'Ισρία 'Ιστορία,
—Παιέ, ποιός έκαμε τό Σέρμαν ;
—Δέν τό έκαμα εγώ, δάσκαλε !
Ο δάσκαλος ώφρημένός ;
—Δέν τό έκαμας εσύ ;...
Και ό Παύλος έπρωμος ;
—'Ε... έγώ... έχω τό έ...έκαμα αλλά δέν θα τό ξανακάνω,
δάσκαλε !...

***

Στό δρόμο ;
—Δέν μου λές : πως μπορώ να πάω συντομότερα στό Πολιτικό
Νοσοκομείο ;
—Στάσου να σέ παρή-
ση ένα τράμ και τότε, να-
σαι βέβαιος, ότι θα πάς με
άποκρίνη !

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΙΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Ένα διαμάντι στο ξεπούλημα. Χέπ, ό μοιραίος και γρου-
σούης. 'Η ίστερια του. Πώς σκέρπισε γύρω του τη συμφορά
και τον έλεθε. Αυτοκτονίες, φόνει, δυστυχήματα. Πώς τήν
επάε ό Σουλτάν Χακίτ. 'Η μεσαιωνική μαγεία. Ένας έ-
ξορκισμός των καταραμένων διαμαντιών.

Η 'Αμερικανική έφημερίδες γράφουν, ότι ή κυρία Έβελιν Μάκ
Λίν, ή τελευταία κάτοχος του περίφημου διαμαντιού Χάπ, άποφά-
σισε να πουλήσει τό πολύτιμο αυτό κόσμημα διαδόως πενήντα χι-
λιάδες δολάρια δηλαδή τριάντα έξι χιλιάδες εκατομμύρια σημερι-
νών δραχμών.

Ότόσο, είνε ζήτημα άν ή κυρία Μάκ Λίν θα μπορέση να βοή-
θουρήσει. Γιατί τό διαμάντι Χάπ είνε περίφημο όχι μόνο για τη
έκταση και τό μέγεθος του, μά και για τη γροσσουμά που φέρει
στούς κατόχους του. Τό διαμάντι αυτό άνηκε άλλια από Ζάκ Κω-
λώ, ένα χρηματομεστή των Παρισίων, ό οποίος αυτοκτόνησε μιά
μέρα, άφού χρεωκόπησε. 'Αργότερα ό Χάπ περιήλθε στην κατοχή
του πρίγκιπος Καντόβσκι, ό οποίος τό χάρισε σε μιά καλλιτέχνα.
Πήλν παράσει όμως πολύς καιρός, ό πρίγκιπς μαζάωσε τήν καλ-
λιτέχνα, επειδή έμαθε ότι τον άπατούσε μ' ένα
φίλο του. Μά και ό ίδιος δεν είχε καλύτερη τύχη.
Μιά μέρα διώ Ρώσους τρομοκράτες τον σκοτώσαν
με τον ίδιο τρόπο που είχε ξεκάνει και αυτός τη
φύλη του.

Ό Σουλτάν Χακίτ, ό κόκκινος σουλτάνος, ό ό-
ποιός είχε μιά έξαιρετη συλλογή από πολύτιμους
άθους και σπάνια κοσμητικά, άγόρασε τότε τό
Χάπ και τον χάρισε σε μιά εινουσιμένη τμή, τήν
όποια σκοτώσε μιά νύχτα, με τήν άλλη ύποψη ότι
συνωμοτούσε με τούς έχθρούς του εναντίον του.
'Υστερ' από λίγο καιρό τον έφτασε και αυτόν μιά
μεγάλη συμφορά, ή μεγαλύτερη συμφορά που μπο-
ρεί να πάθη ένας εστειμένος: έλασε τό θρόνο του.
Και τό τραγικό διαμάντι εξετέθη και πάλι σε
πλειστηριασμό.

Τό άγόρασε τότε μιά 'Αμερικανική καλλιτέχνης, ή
όποια όμως πρελλάθηκε ύστερ' από μερικούς μήνες,
όταν είδε να τής φέρουν τό πτώμα του σκίζήνου
της, τριτημένο από σφαίρες άγνώστων...

'Αργότερα, ιδιοκτήτης του Χάπ έγινε ό Έδου-
άρδος Μάκ Λίν, διεθνούς τής εφημερίδος «Τα-
χυδρομικός τής Ούάσιγκτων». Τό διαμάντι αυτό ό
Λίν τό χάρισε στη γυναίκα του... για να τη χω-
ρήσει σε λίγο, άφού πιο μωροστά ό γυιός του σκο-
τώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Κατό-
πιν όλων αυτών των συμφορών, ή κυρία Έβελιν
Μάκ Λίν άποφάσισε τελευταίως να πουλήση τό
καταραμένο διαμάντι. Μά ή δραματική ιστορία του
Χάπ είνε γνωστή σ' όλο τον κόσμο... Ποιός λοι-
πόν θα είνε έκαινος που θα άποφασίση, άγοράζοντας τό Χάπ, να
τά βάλη με τη Μοίρα;

***

Οί άποκριφιστά όσοι δηλαδή καταγίνονται με τη μελέτη των
μυστηριωδών προβλημάτων του κόσμου, πιστεύουν ότι τό διαμάντι
Χάπ θ' άνηκε πρώτα σ' ένα άθροστο έξαιρετικά κακότυχο, ό ό-
ποιός μετέδωσε στον πολύτιμο λίθο τήν κακοτυχία του. Και από
τότε ό Χάπ σφαιρίζε παντού τον έλεθε και τη συμφορά.

Είνε τώρα δυνατόν να έξορκισθούν ή κακές ιδιότητες του δια-
μαντιού αυτού;

Μερικά μεσαιωνικά βιβλία περί μαγείας μάς δίνουν ώρισμένες
συναγές έξορκισματος των καταραμένων διαμαντιών, τόσο περι-
τογες όμως και έξωφρενικές, όστε προκαλούν τά γέλια του ση-
μερινού ανθρώπου. Όπως και άν έχει τό πράγμα δέν απορούμε
ν' άντισταθούμε στον πειρασμό να σας παραδώσουμε μιά από αυτές
τς συνταγές. 'Ιδοϋ :

«Βγαίνετε μιά Παρασκευή νύχτα σ' ένα βουνό, χαράξετε στο
χώμα ένα μεγάλο κύκλο μ' ένα κλαδί θένος και βάξετε τό δια-
μάντι στο κέντρο ακριβώς αΐπου του κύκλου. 'Υστερα, ψιθυρίζε-
τε τρεις φορές τό όνομα του Σατανά, άφού προηγουμένως έδαλε-
τε στο στόμα σας ένα μικρό βότανο και καθόσατε σε μιά γυ-
ναίκα, περιμέμονιας ν' άκουσή τό πρώτο λάλημα του πετεινού. 'Αν
καποθώσετε κατόπιν να πιάσετε αΐτόν τόν πετεινό, να τον σφά-
ξετε και να ράψετε με τό ζεστό άκόμα αίμα του τό διαμάντι, ό
καταραμένος λίθος θα χάση τήν κακή έπιρροή του και θα ξανα-
ρίνη άγρός και άκίνδυνος !...»

Αΐτά λένε τά μαγικά
βιβλία του μεσαιώνος. Τά
πιστεύετε; 'Εμείς πάντως
όχι.

